

vi have i Loven af 1880, navnlig i de Retninger, som ere paapegede af den første ærede Taler, bl. A., at man forhindrer de Enkelte, der have Evne og Villie dertil, fra at konkurrere til Præmie forskjellige Steder. Det er jo nemlig meget lettere, naar et Dyr er anerkjendt et Sted, at komme med det paa den næste Plads og atter faae det anerkjendt der. Hvad det angaar, som blev udtalt af den sidste ærede Taler, at tage en Sum af 30,000 Kr. fra det under § 1 Nr. 4 nævnte Beløb til Præmiering af Følhopper, saa vil jeg sige for mit Vedkommende, at jeg ikke kan følge det ærede Medlem deri. Jeg har tænkt mig, at en Del af de 60,000 Kr. blev anvendt til at sørge for, at man faar nogle bedre Moderdyr, Følhopper, og jeg kan tænke mig det paa den Maade, at der dannede sig en Forening, der skulde have til Formaal at anstafte saadanne Hopper og udstationere dem netop hos de Folk, der ikke selv havde Raad til at anstafte dem; jeg tror det vilde være en bedre Hjælp for disse Folk end at give høie Præmier for Følhopper; thi de mindre Landbrugere vilde ikke derved blive ligestillede med de Andre, saa at de kunde konkurrere til disse Præmier. Naar den første ærede Taler, det ærede Medlem for Ribe A. S. Valgkreds (Busf), udtalte, at han troede, at Hesten var noget favoriseret paa Svægets Beføstning, vil jeg blot tillade mig at minde den ærede Taler om, at vor Hesteudførsel var efter den sidste Opjørelse i 1884, 11,100 Heste. Dersom vi nu se paa, hvorledes Forholdet er i Diebliffet, da er det saaledes — det kan Ingen nægte, der har havt Leilighed til at følge Markederne — at første Klasses Heste gaafte vist endnu ere i en antagelig Pris. Man hører Handelsmænd, som netop udføre denne Vare, sige: Havde vi bare nok af disse gode Heste, kunde vi sælge en Masse Heste til 8 à 900 Kr. pr. Stk., men Faktum er dette, at vi have ikke saa gode Heste, og vi maa derfor nøies med en Pris af 5 til 600 Kr. pr. Stk. (Afbrudelse.) Sa, et æret Medlem nævner 3 til 400 Kr., det er nok ogsaa rigtigt; men jeg vilde kun anføre de høieste Priser, vi faae. Hvis vi nu vilde udregne, hvor meget denne Forskjel bliver for den aarlige Hesteudførsel, og ikke bruge for store Tal, men blot siger 100 Kr. mere pr. Hest — og det er da ikke for meget — saa vil det blive mindst 1 Mill. Kr. om Aaret, der gaar tabt, fordi vi ikke kunne tilfredsstille det Forbrug, Markederne kræve. Det er et Forhold, som de Foreninger, der have med den Sag at gjøre, absolut maa have deres Opmærksomhed rettet paa. Jeg tror, at en af Grundene til, at vi have for lidt af denne

Klasse Vare, er den, at Udlandet i en Mærække har mødt meget stærkt og navnlig i den Landsdel, hvor jeg bor, har opkjøbt unge Plage og Føl, og de have som bekendt ikke kjøbt de daarligste Dyr, men som oftest de bedste, de have kunnet faae fat paa. Naar disse bedre Dyr gaa ud af Landet, og vi beholde de daarlige Dyr hjemme, er det en Selvfølge, at der vil indtræde Mangel efter en 5—6 Aars Forløb, og derfor er det, vi ikke kunne faae de store Priser, vi tidligere have opnaaet. Der tror jeg netop, vi maa kunne gjøre Noget, og derfor vil jeg gerne høre den ærede Ministers Opfattelse af, hvorledes 5te Punkt i § 2 skal forstås; der staar: „Beløbene anvendes til Præmier for 2 og 3 Aars Hingste, Hopper“ o. s. v. Men ved Hopper antager jeg kun, der er tænkt paa Følhopper. (Indenrigsministeren [Ingerslev]: Ja, naturligvis.) Naturligvis, siger den ærede Indenrigsminister, men jeg vilde ikke finde det unaturligt, om man kom til at tage Hoppeplage med og kom til at give dem en Opmuntringspræmie, saa at de ikke gik ud af Landet, men bleve her inde, naar de vare egnede til at blive gode Tillægsdyr. Dette Spørgsmaal vilde forøvrigt kunne ordnes af Landboforeningerne, men naar man her kunde enes om, lige saa vel som man sætter Præmier for 2 til 3 Aars Hingste, og saa at sætte Præmie for Hoppeplagens Vedkommende, tror jeg ikke, det vilde forseile Maalet. Der er endvidere i næste Stykke af § 2 nævnt: „Ved Præmieuddelingen bliver under iøvrigt lige Vilkaar fortrinnsvis at tage Hensyn til Dyr, forsynede med paalidelige Stamtavler og hørende til gode og stedbvanteracer og Stammer.“ Det tror jeg er et meget stort Fremskridt, at man har faaet dette med. Det er jo en bekendt Sag, at Englænderne have været langt fremme foran os paa dette Omraade med Hensyn til Stamboogsføring, og det har gjort, at der er kjøbt meget kostbare Tillægsdyr fra England baade til Danmark og andre Lande i Europa. Det er, fordi man har set, at de have gjort sig meget stor Umage for at fremdrage det Bedste og gjennem lange Stamtavler, som gaa tilbage lige til det forrige Aarhundrede, have viist, at det har været gode og fortrinlige Dyr, der har frembragt Tilløget. Det er jo en bekendt Sag, for hvem der har lyst noget med dette Forhold, at man ikke løber hen og faar et udmærket Tillægsdyr af daarlige Forældre; selv om det enkelte Individ er nogenlunde godt, kan man være overbevist om, at det vil komme Tilbagelag, naar man kommer ned igjennem flere Slægtled. Jeg tror, at det har stor Betydning, og jeg for